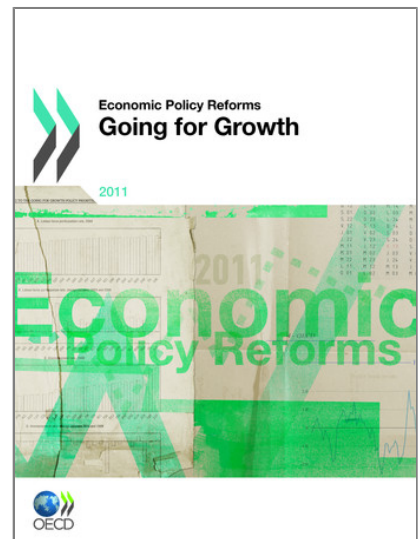

OECD *Multilingual Summaries*

Economic Policy Reforms 2011: Going for Growth

Summary in Norwegian

Economic Policy Reforms 2011: Going for Growth

Sammendrag på norsk

- Den globale rekonvalensen fra den dypeste resesjonen siden Den store depresjonen er underveis, men den er fremdeles i altfor stor grad avhengig av makroøkonomisk stimulans, og har ennå ikke på nevneverdig vis klart å redusere høy og vedvarende arbeidsledighet i mange land. Going for Growth 2011 fremhever de strukturelle reformene som er nødvendige for å gjenopprette langsiktig vekst i kjølvannet av krisen. For hvert OECD-land og, for første gang, seks viktige fremvoksende økonomier (Brasil, Kina, India, Indonesia, Russland og Sør-Afrika) identifiseres det fem reformprioriteringer som vil være mest effektive med tanke på å gi vedvarende vekst i det neste tiåret. Analysen viser at mange av disse reformene også kan bidra til sårt tiltrengt finanspolitisk konsolidering samt hjelpe med å redusere gjeldende globale økonomisk ubalanser.
- De internasjonalt sammenlignbare indikatorene som oppgis her gjør det mulig for land å vurdere sine økonomiske ytelser og strukturelle politikk på en rekke områder.
- Denne utgaven inneholder i tillegg tre analytiske kapitler som dekker boligpolitikk, effektiviteten av helsevesenet samt koblingene mellom strukturell politikk og gjeldende økonomiske ubalanser.

Den globale rekonvalensen fra den dypeste resesjonen siden Den store depresjonen er underveis, men den er fremdeles i altfor stor grad avhengig av makroøkonomisk stimulans, og har ennå ikke på nevneverdig vis klart å redusere høy og vedvarende arbeidsledighet i mange land. Med finanspolitisk stimulans som gradvis vil trekkes tilbake for å ta hånd om ikke-bærekraftig offentlig gjeldsdynamikk, og lite om noe videre pengepolitisk støtte, er hovedutfordringen for OECD-myndigheter i dag å snu en policy-drevet rekonvalens om til selv bærende vekst. Å sette fart på den strukturelle reformprosessen, som utenfor det finansielle reguleringsområdet har avtatt under den globale krisen, kan være et avgjørende bidrag i denne sammenheng. Sett i forbindelse med rekonvalens etter en krise, kan det prioriteres reformer som er mest gunstige med tanke på kortsiktig vekst samt reformer som hjelper arbeidsledige og de som står utenfor arbeidsstyrken å holde kontakten med arbeidsmarkedet.

Denne nye utgaven av *Going for Growth* identifiserer for hvert OECD-land, og for første gang for viktige fremvoksende økonomier (Brasil, Kina, India, Indonesia, Russland og Sør-Afrika, de såkalte BRIICS-landene), fem reformprioriteringer som vil være mest effektive med tanke på å gi vedvarende vekst i det neste tiåret. Disse anbefalingene er bestemt basert på en kartlegging mellom ytelsesmangler - målt som avstanden mellom arbeidsproduktivitet og bruk av arbeidskraft vis-à-vis beste ytere - og hvert lands strukturelle svakheter. Hovedkonklusjonene fra denne prioriteringssettende oppgaven, som oppsummeres i et oversiktskapittel (Kapittel 1) og er beskrevet i mer detalj for hvert land (Kapittel 2) er som følger:

- OECD-land med høyere inntekt står overfor en rekke politiske utfordringer og kan grovt sett deles inn i to grupper. Den første gruppen består i hovedsak av kontinentale Europeiske land som må øke arbeidskraftsbruken. Følgelig er vanlige anbefalinger å utbedre fordelssystemet, takle dualisme i arbeidsmarkedet gjennom arbeidsbeskyttelsesreform og flytte skattebyrden bort fra arbeidsmarkedet, selv om reformer på produktmarkedet også er fremtredende. De gjenstående relativt velstående OECD-landene står overfor en mer balansert rekke utfordringer, med mer fokus på arbeidsproduktivitet - spesielt for de asiatiske medlemslandene - og med reform av sektorregulering for nettverk, restriksjoner knyttet til FDI (direkte utenlandske investeringer), skattestruktur og offentlig sektor som ofte nevnt.
- OECD-land med lavere inntekter - deriblant Chile, Estland, Israel og Slovenia, som ble med i OECD i 2010 - samt BRIICS-landene står overfor langt flere utfordringer knyttet til sine utdanningssystemer og produktmarksregulering. Reformen på disse områdene er rettet mot produktivitetsforbedring. Manglende tilgang på stødige jobber reiser også spesifikke politiske utfordringer i disse landene. I mange tilfeller er karakteren av politiske prioriteringer for BRIICS-landene lik i innhold som for OECD-landene med lavere inntekter, selv om mengden reformer som er nødvendig ofte er større i BRIICS-landene. Anbefalinger for BRIICS og noen OECD-land med lavere inntekter omfatter også i flere tilfeller juridiske reformer så vel som utbedringer av styresystemer som kan takle korrupsjon.
- Reformen som gir hurtig inntekt og flere jobber er spesielt verdifulle i tiden etter kriser. Blant de identifiserte reformprioriteringene omfatter slike reformer lavere konkurransebarrierer (f. eks. innen varehandel og frie yrker), færre administrative byrder på virksomheter og fjerning av barrierer som hindrer FDI. Noen av de identifiserte prioriteringene kan også langt på nær hindre høy arbeidsledighet fra å bli vedvarende, noe som er en annen viktig bekymring i dagens miljø. Mye av arbeidsmarkedspolitikken som ble innført som svar på krisen - slik som en oppskalering av kortsiktige arbeidsordninger eller utvidelsen av lengden på og dekningen av dagpenger - hjalp med å bremse effekten av arbeidsledigheten etter resesjonen og dempet problemene for arbeidere. Etter hvert som de økonomiske forholdene utvikler seg, kan nye politiske initiativ styrke jobbdelen av rekonvalensen. Slike reformer omfatter økte utgifter for samt reform av gjeldende arbeidsmarkedspolitikk, redusert dualisme i arbeidsmarkedet gjennom reformer knyttet til stillingsvern og utbedret utforming av sosiale overføringsprogrammer.
- Den nåværende økonomiske situasjonen har tvetydige implikasjoner for myndigheters evne til å gå i gang med reformer, med en kontekst etter krisen som gjør behovet for disse reformene mer tydelige, samtidig som mange lands svakere økonomiske stilling muligens vil være en hindring. Mot denne bakgrunnen, er det avgjørende å sørge for at reformer er i samsvar med de presserende behovene for finanspolitisk konsolidering.
- Strukturelle reformer er i hovedsak rettet mot å bedre inntektsnivåer på lang sikt, men kan også bidra med viktige felles fordeler for en balansert finanspolitikk. For eksempel, reformer som øker sysselsettingsnivået vil sannsynligvis være hjelpsomme med tanke på finanspolitisk konsolidering. Ikke-bærekraftige offentlige finanser har også gjort det mer presserende med mange andre typer strukturelle reformer. Spesielt utbedringer av skattesystemer eller effektivitetsgevinster innen utdanning eller helsevesen kan lette finanspolitiske underskudd.

Vekststyrkende strukturelle reformer kan også ha en gunstig ringvirkning på gjeldende økonomiske ubalanser, som vist i mer detalj i kapittel 5. Til tross for innsnevring under krisen, er de globale ubalansene fremdeles store i både OECD-land og land som ikke er med i OECD, og de vil sannsynligvis forbli slik i fravær av politisk handling. Selv om strukturelle reformer ikke generelt sett er designet for å takle globale ubalanser, kan de påvirke nåværende kontoer ved

å øve innflytelse på husholdningers og firmaers spare- og investeringsbeslutninger, i tillegg til å endre offentlig sparing og investering. Nye empiriske analyser som presenteres i dette kapittelet antyder at en rekke strukturelle reformer som i seg selv er ønskelige også kan redusere globale ubalanser ved å snevre inn gapet mellom innenlandsk sparing og investering på flere betydelige økonomiske områder:

- Utvikling av sosial velferdssystemer i Kina og andre asiatiske økonomier vil oppfylle et viktig sosialt mål, og som bivirkning redusere behovet for føre-var sparing. Dette vil igjen bremse opp de store nåværende overskuddene i noen av disse landene.
- Pensjonsreformer som øker pensjonsalderen vil øke inntektsnivåer, samtidig som de hjelper med å redusere sparing og gjeldende overskudd (men øker underskudd i eksterne underskuddsland).
- Produktmarksreformer innen nettverksindustrier, varehandel eller profesjonelle tjenester kan oppmuntre til investeringer og dermed redusere gjeldende overskudd i land som Japan og Tyskland.
- Fjerning av policy-forvrengninger som oppmuntrer til forbruk kan hjelpe husholdninger spare og redusere eksterne underskudd i en rekke land, ikke minst i USA, selv om implementering vil måtte vente på større stabilisering av økonomien.
- Finansmarksreform som øker avansertheten og dybden i finansmarkeder kan gjøre det lettere å låne i fremvoksende økonomier og dermed øke forbruk og investering, og på den måten redusere gjeldende overskudd i noen fremvoksende økonomier. Slike reformer må følges opp av hensiktsmessige kontroller.
- Samlet kan en kombinasjon av finanspolitisk innstramning i OECD-land, produktmarksreform i Tyskland og Japan, og økt offentlig forbruk (2 % av BNP) samt liberalisering av finansmarkedet i Kina, redusere størrelsen av de globale ubalansene med en tredjedel.

Denne utgaven av *Going for Growth* inneholder et spesielt kapittel om boliger (kapittel 4), et område hvor feilslått politikk bidro til å starte den siste krisen og nå kan senke farten på arbeidsmobilitet og jobbstabilitet. Kapittelet presenterer nye policy-indikatorer for boligmarkedet og empiriske OECD-analyser, med følgende hovedfunn:

- Innovasjoner på lånemarkedet bør kobles med passende regulatorisk tilsyn og kloke bankreguleringer. Finansiell liberalisering og innovasjoner på boliglånsfronten har økt husholdninger med dårlig råd sin tilgang til boliger, men reguleringsreformer på lånemarkeder kan også stå bak betydelige boligprisøkninger - med et gjennomsnitt på 30 % mellom 1980-tallet og midten på 2000-tallet - og i prissvingninger på boliger.
- Boligtilgang kan gjøres mer mottagelig til etterspørsel i mange OECD-land, for eksempel ved å effektivisere tungvinte prosedyrer for å få byggetillatelse. Dette vil hjelpe med å unngå overflødig ustabilitet på boligpriser. Samtidig kan større mottagelighet også kanskje føre til mer flyktige boliginvesteringer, med mindre volatiliteten i etterspørselen kan bremses opp.
- Boligpolitikk kan legge til rette for boligmobilitet, noe som muliggjør en bedre matching av arbeidere og jobber, og som dermed kan hjelpe arbeidsmarkedet med å komme seg etter den siste krisen. Å redusere de høye kostnadene knyttet til boligkjøp vil gi bedre kredittilgang samt i hvilken grad boliger blir tilgjengelige på markedet.
- Boligpolitikk bør utformes slik at den er effektiv og rettferdig. Skatteskjevheter bør fjernes ved å skattlegge boliger og alternative investeringer på samme måte. Hvis de er nøye utformet, kan målrettede offentlige boligsystemer oppnå målene sine på billigst mulig måte. Og en godt designet boligstøtte, som kan tas med fra bolig til bolig, kan være å foretrekke i stedet for direkte støtte til offentlige boliger, da det kan se ut som dette ikke direkte hindrer boligmobilitet.

Sist men ikke minst, dette årets utgave av *Going for Growth* tilbyr et kapittel om helsevesen (kapittel 6), en sentral bidragsyter med tanke på individuelt velvære og en viktig driver for langsiktig vekst. OECD har samlet nye komparative data om helsepolitikk og effektiviteten av helsevesenet på tvers av landegrensener, som viser at det i alle land som ble undersøkt finnes rom for å bedre effekten av det som blir brukt på offentlige helsetjenester:

- Gjennomsnittlig i OECD kan forventet levealder ved fødselen økes med mer enn to år mens det brukes samme beløp på helsetjenester hvis hvert land ble like gode som de landene med best helsetjenester.
- For mer enn en tredjedel av landene, kan bedre effektivitet forbedre forventet levetid med like mye i de ti årene frem til 2017 som i de foregående ti årene selv om det ikke brukes mer penger på helsetjenester.
- Alternativt kan det å forbedre effektiviteten av helsesystemer føre til store innsparinger i offentlige utgifter som nærmer seg 2 % av BNP i OECD.
- Det finnes ikke noen type helsesystem som systematisk yter bedre med tanke på levering av kostnadseffektive helsetjenester. Det er derfor mulig at det ikke er selve systemet som betyr noe, men hvordan systemet styres. Beslutningstakere bør sette seg som mål en samsvarspolitikk ved å vedta beste praksis fra ulike helsesystemer og tilpasse dem til egne omstendigheter. Ikke desto mindre fremhever den internasjonale sammenligningen

en rekke muligheter til effektiviseringsgevinster, slik som å forbedre koordineringen av organer som er involvert i styring av helsevesenet, styrke gate-keeping, øke egenandeler, utbedre informasjon om kvalitet og priser, reformere leverandørers betalingsordninger eller justere reguleringer angående sykehusarbeidere og sykehusutstyr.

© OECD

Denne oppsummeringen er ingen offisiell OECD-oversettelse.

Denne oppsummeringen kan reproduseres hvis OECDs copyright og originalens tittel angis.

Flerspråklige oppsummeringer er oversatte utdrag av OECD-publikasjoner opprinnelig utgitt på engelsk og fransk.

Disse er gratis tilgjengelige på OECDs Online Bookshop www.oecd.org/bookshop

For ytterligere informasjon, ta kontakt med OECD Rights and Translation unit, Public Affairs and Communications Directorate, rights@oecd.org eller per faks: +33 (0)1 45 24 99 30.

OECD Rights and Translation unit (PAC)
2 rue André-Pascal, 75116
Paris, France

Besøk vårt nettsted www.oecd.org/rights/

